

Nr 5.

Ankom till riksdagens kansli den 1 juni 1943 kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående förberedande åtgärder för inrättande av en hovrätt för Nedre Norrland.

Genom en den 12 mars 1943 dagtecknad, till statsutskottet hänvisad proposition, nr 119, vilken behandlats av sammansatt stats- och första lagutskott, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementens ärenden föreslagit riksdagen att medgiva Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga förberedande åtgärder för inrättande av en hovrätt för Nedre Norrland i Sundsvall.

Hovrättens förläggningssort.

Processkommissionen ansåg Sundsvall eller Härnösand såsom den lämpligaste förläggningssorten för en hovrätt, omfattande Västernorrlands och Jämtlands län.

Processlagberedningen, som i skrivelse den 22 december 1934 föreslog en hovrätt för de nämnda båda länen, ansåg, att denna borde förläggas till Sundsvall. Beredningen framhöll därvid, att visserligen torde för Ångermanlands vidkommande Härnösand vara att föredraga, men i förhållande till Jämtlands län hade Sundsvall ett vida fördelaktigare läge. Ej heller för Ångermanland kunde en förläggning till Sundsvall sägas innebära större olägenheter ur synpunkten av hovrättens lättillgänglighet.

1942 års riksdag, som i skrivelse (nr 420) till Kungl. Maj:t hemställde, att Kungl. Maj:t ville snarast möjligt för riksdagen framlägga förslag om inrättande av en hovrätt för Nedre Norrland, uttalade därvid att riksdagen ansåge övervägande skäl tala för hovrättens förläggande till Sundsvall.

Över riksdagens skrivelse ha efter remiss yttranden avgivits av Svea hovrätt, länsstyrelserna i Västernorrlands, Jämtlands och Gävleborgs län, föreningen Sveriges landsfogdar samt styrelserna för föreningarna Sveriges häradshövdingar, Sveriges stadsdomare, Sveriges stadsfiskaler ävensom styrelsen för Sveriges advokatsamfund. Styrelsen för föreningen Sveriges landsfiskaler, som även beretts tillfälle att yttra sig i ärendet, har icke inkommit med något yttrande.

Svea hovrätt har vid sitt utlåtande fogat yttranden av samtliga domhavande och rådhusrätter i de tre berörda länen.

Beträffande innehållet i de avgivna yttrandena får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen (sid. 2—7).

Meningarna ha i remissyttrandena starkt brutit sig i frågan, huruvida hovrätten för Nedre Norrland borde förläggas till Sundsvall eller Härnösand.

Invånarantalet i dessa städer var den 31 december 1941 resp. 18,836 och 12,515.

Sundsvall har förordats såsom förläggningssort av landsfogden i Gävleborgs län, domhavandena i Medelpads västra, Jämtlands västra och Jämtlands östra domsagor, rådhusrätten i Söderhamn samt styrelsen för Sveriges advokatsamfund, vilka ansett domkretsen böra omfatta även Gävleborgs län eller Hälsingland. Sundsvall har vidare föreslagits såsom säte för hovrätten av landsfogden i Jämtlands län, domhavanden i Jämtlands norra och Ångermanlands västra domsagor, rådhusrätterna i Sundsvall, Hudiksvall och Gävle samt styrelserna för föreningarna Sveriges häradshövdingar, Sveriges stadsdomare och Sveriges stadsfiskaler.

Uttalandena i remissvaren till förman för Sundsvall äro tämligen kortfattade. I allmänhet har framhållits, att Sundsvall ur kommunikationssynpunkt vore lämpligare än Härnösand såsom förläggningssort för hovrätten.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har uttalat, att för detta län Östersund givetvis vore den lämpligaste platsen. Såge man till domsområdet i dess helhet, torde Sundsvall icke kunna fränkännas visst företräde. Länsstyrelsen har därvid framhållit, att en förläggning till Härnösand skulle för Jämtlands län, åtminstone med nuvarande kommunikationsmöjligheter, ställa sig väsentligt ogynnsammare. Om annan stad än Östersund skulle bliva säte för hovrätten, förutsatte länsstyrelsen, att hovrättsting komme att anordnas inom Jämtlands län i erforderlig omfattning.

För *Härnösand* ha uttalat sig länsstyrelsen, landsfogden och överlantmästaren i Västernorrlands län, länsstyrelsen i Gävleborgs län, domhavanden i Ångermanlands mellersta domsaga samt rådhusrätten i Härnösand.

Svea hovrätt, som ansett valet böra stå mellan Sundsvall och Härnösand, har icke velat giva någondera staden obetingat företräde. I utlåtande den 8 februari 1935 ansåg hovrätten Härnösand i första hand böra ifrågakomma såsom säte för en för de fyra nordligaste länen gemensam hovrätt. I utlåtande den 25 september 1936 angående inrättande av en hovrätt för Västernorrlands och Jämtlands län framhöll hovrätten, att de skäl, som ur skilda synpunkter kunde anföras till förman för Sundsvall och Härnösand, vägde tämligen jämnt. Om möjlighet skulle hållas öppen att framdeles utvidga hovrättens domkrets söderut, borde enligt hovrättens mening visst företräde böra tillerkännas Sundsvall. I sitt nu avgivna remissyttrande har hovrätten, som redogjort för sitt tidigare ställningstagande, förklarat sig allenast vilja tillägga, att om man räknade med ett frikostigt tillgodoseende av behovet utav hovrättsting i Jämtlands län, skälen för Sundsvall såsom förläggningssort i viss mån försvagades. Det kunde då med fog ifrågasättas att bättre tillgodose befolkningen i stora delar av Ångermanland genom att förlägga hovrätten till Härnösand.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län har uttalat den bestämda uppfattningen, att Härnösand ur olika synpunkter har företrädre framför Sundsvall i nu ifrågavarande hänseende. Länsstyrelsen har därvid prövat frågan utifrån den förutsättningen att hovrättens domkrets skall omfatta endast Västernorrlands och Jämtlands län.

Länsstyrelsen har anfört bl. a. följande:

Vid valet av förläggningssort måste enligt sakens natur följande tvenne huvudsynpunkter beaktas:

- 1) Förläggningssorten bör med hänsyn till arbetet och dettas ändamålsenliga bedrivande så väljas, att kontakten med institutioner, som äro av betydelse för hovrättens verksamhet, blir så god och bekväm som möjligt;
- 2) Förläggningssorten bör i största möjliga utsträckning göra rättvisa åt de krav på geografisk och demografisk närbelägenhet, som domkretsens olika delar ha rätt att framställa.

Ur den första av de båda huvudsynpunkter, som länsstyrelsen ovan ansett böra beaktas vid förläggningsfrågans bedömande, anser länsstyrelsen det vara obestridligt, att residensstaden Härnösand erbjuder ojämförligt större företräden än Sundsvall.

Länsstyrelsen har ovan redan betonat betydelsen av en viss växelverkan mellan en länsstyrelse och en hovrätt i deras arbete, och understrukit, att hänsynen härtill otvivelaktigt motiverat, att regeln om hovrätternas förläggning till huvudstad och residensstäder icke frångåtts. Härnösand är dessutom säte för stiftsstyrelsen inom just det område, som utgöres av Västernorrlands och Jämtlands län. Den av länsstyrelsen förordade domkretsen sammanfaller med stiftet. Den kyrkliga administrationen har sålunda i Härnösands domkapitel sitt centrum. Därav följer naturligtvis icke, att hovrätten bör ha sin förläggningssort, där kyrkostyrelsen för samma geografiska område har sin. Men själva sakförhållandet förtjänar likvisst att framhåvas. Det fäster uppmärksamheten på Härnösands centrala ställning i såväl den civila som den kyrkliga förvaltningen. Lantmäterikontoret finnes i Härnösand. Med hänsyn till den ingalunda oviktiga roll som jorddelningsmålen spela, torde det vara av betydelse att lantmäterikontorets arkiv är bekvämt tillgängligt för hovrätten i dess arbete. I Härnösand ligger vidare landsarkivet, vars lättillgänglighet likaledes måste vara en fördel. Även förefintligheten av centralfängelset i Härnösand erbjuder ur hovrättens synpunkt en favör. I intet av här berörda avseenden erbjuder Sundsvall någon motsvarighet. Härtill kommer jämväl en synpunkt, som länsstyrelsen anser förtjäna beaktande. Det kan gärna icke vara ligkiltigt, i vilken miljö den arbetande hovrättsjuristen infogas. Erfarenheten torde bekräfta, att den personliga kontakten med dem inom andra institutioner, vilkas intellektuella sysselsättning företer befryndade drag, är en tillgång. Det ligger en fara i själva isoleringen. En hovrätt är dock icke främst en formell institution. Den bäres upp av levande människor, som ha behov och gagn av meningsutbyte med sådana kretsar, som rekrytera länsstyrelser, domkapitel, länsarkiv o. s. v. I här berörda avseenden torde en hovrätt i Härnösand vara inbäddad i en tjänligare miljö än i Sundsvall. Härtill torde också kunna fogas, att Härnösand som skolstad har en vida större mångsidighet än Sundsvall.

Länsstyrelsen vill ur den andra av de två ovan angivna huvudsynpunkterna, nämligen att förläggningssorten bör i största möjliga utsträckning göra rättvisa åt de krav på geografisk och demografisk närbelägenhet, som domkretsens olika delar ha rätt att framställa, anföra följande:

Folkmängden den 1 januari 1942 utgjorde för

Västernorrlands län:

Medelpad	110,418	
Ångermanland	164,901	275,319

för Jämtlands län:

Jämtland	123,379	
Härjedalen	16,495	139,874

För Ångermanlands vidkommande är det utan vidare klart att Härnösand är den bästa förläggningssorten.

Av Medelpad har den del, som är belägen norr om Indalsälven med en folkmängd av 11,354 i stort sett närmare till Härnösand än till Sundsvall. Vidare synes för Jämtlands läns vidkommande huvudsakligen endast den del, som är belägen utefter stambanan från södra länsgränsen till Bräcke station, hava avgjort bättre förbindelser med Sundsvall än med Härnösand. Berörda del av Jämtlands län inskränker sig emellertid allenast till Bräcke kommun med en folkmängd av 2,439.

Av det sålunda i stora drag gjorda överslaget, huruvida Härnösand eller Sundsvall ur synpunkten av välbelägenhet för befolkningen skall anses hava företräde såsom förläggningssort för den nya hovrätten, kommer länsstyrelsen till den bestämda slutsatsen, att Härnösand för den övervägande delen av befolkningen i de båda länen är mera eller i varje fall fullt lika välbelägen som Sundsvall.

Emellertid synes hänsyn böra tagas även till måltätheten från de olika delarna av det ifrågasatta nya hovrättsområdet. Därvidlag har utredning visat, att måltätheten för Västernorrlands län är väsentligt större än för Jämtlands län. Med hänsyn härtill synes det vara uppenbart, att även ur måltäthetssynpunkt Härnösand bör ställas före Sundsvall. I detta sammanhang torde med varandra böra jämföras å ena sidan Ådalens och norra Ångermanlands omfattande industriella och hemindustriella verksamhet och å andra sidan den industriella verksamheten i det s. k. Sundsvallsdistriktet. Därvid torde det utan vidare vara klart att angivna verksamhet i Ådalen och norra Ångermanland är av vida större omfattning än motsvarande verksamhet i det s. k. Sundsvallsdistriktet. Även torde skogs- och jordbruksnäringen i Ångermanland och den norr om Indalsälven belägna delen av Medelpad vara vida större än i den återstående delen av sistnämnda landskap. Jämväl med hänsyn till de egenartade drag, som de båda länen förete i fråga om industri och näringsliv i övrigt och betydelsen av att hovrättens befattningshavare redan genom sin vistelse vinna förtrogenhet med dessa förhållanden, synes sålunda Härnösand äga företräde framför Sundsvall.

Vid länsstyrelsens skrivelse har fogats ett yttrande av *överlantmätaren i Västernorrlands län*, vari denne framhållit, att det med hänsyn till fastighetsbildningen vore till stor fördel om hovrätten förlades till Härnösand. Överlantmätaren hade från Svea hovrätt inhämtat, att av de till hovrätten under tiden den 1 januari 1940—den 27 november 1942 inkomna 175 jorddelningsmålen icke mindre än 63 härrört från Västernorrlands län medan 9 kommit från Jämtlands län. På grund av arten och karaktären av de jorddelningsmål, som den nya hovrätten finge att bedöma, måste det enligt överlantmätarens mening vara av stor vikt, att hovrätten och dess föredragande i

jorddelningsmål kunde i alla mål som anginge det län, från vilket de flesta jorddelningsmålen komme, ha lätt tillgång till lantmäterikontorets arkiv.

Ämbetslokaler för hovrätten.

Stadsfullmäktige i *Härnösand* ha enligt protokoll den 11 februari 1941 beslutat upplåta fri mark i den s. k. Flickskoleparken för en hovrättsbyggnad samt anslå ett belopp av 200,000 kronor till byggnadens uppförande. Erbjudandet skulle gälla tills vidare under fem år.

Stadsfullmäktiges i *Sundsvall* hovrättskommitté har i skrivelse den 22 februari 1943 till chefen för justitiedepartementet meddelat, att Sundsvalls stad, under förutsättning att den nya hovrätten förlades dit, vore villig att bidra till lösningen av den nya hovrättens lokalfråga genom att upplåta fri tomt för en hovrättsbyggnad ävensom överlämna ett belopp av 200,000 kronor såsom bidrag till byggnadskostnaderna. Därest Sundsvall bleve förläggningssort, vore kommittén beredd att närmare diskutera frågan om val av tomt för den blivande hovrätten. Enligt utdrag av stadsfullmäktiges protokoll för den 19 februari 1943 ha stadsfullmäktige uppdragit åt hovrättskommittén att i förevarande angelägenhet tills vidare med för staden bindande verkan handla å dess vägnar.

Under hand har genom byggnadsstyrelsens utredningsbyrå inhämtats, att någon redan befintlig byggnad i Härnösand eller Sundsvall, lämpad att inrymma ämbetslokaler för den nya hovrätten, icke står till förfogande.

I flera av de nu avgivna remissyttrandena har framhållits behovet av hovrättsting i Jämtland, därest den nya hovrätten finge sitt säte utom länet. Enligt vad domhavanden i Jämtlands norra domsaga upplyst torde lämpliga lokaler för hovrättsting kunna ställas till förfogande i tingshuset i Östersund.

I propositionen anför *föredragande departementschefen, statsrådet Westman*, följande:

»Såsom förläggningssort för den nya hovrätten finner jag allenast någon av städerna Sundsvall och Härnösand böra ifrågakomma. För båda alternativen ha såsom framgår av den förut lämnade redogörelsen goda skäl anförts. För att komplettera utredningen i ärendet har jag i skrivelser den 28 januari 1943 till ordförandena i stadsfullmäktige i Sundsvall och Härnösand anhallit om besked i vilken omfattning städerna vore villiga att bidra till lösningen av hovrättens lokalfråga. I anledning härav ha till departementet inkommit de erbjudanden från städerna för vilka i det föregående redogjorts.

Då det gäller att taga ställning till frågan vilken av dessa städer som kan anses lämpligast i förevarande hänseende, bör framförallt beaktas önskvärdheten, att hovrätten förlägges till den stad, där den kan beräknas bliva lättast tillgänglig för större delen av den rättssökande allmänheten. Att hovrättsstaden äger goda förbindelser med olika delar av domkretsen är av betydelse redan med nuvarande processordning och blir uppenbarligen av

än större vikt efter införandet av ett muntligt överrättsförfarande enligt den nya rättegångsbalkens regler. Från denna utgångspunkt har jag i likhet med riksdagen, processlagberedningen och flertalet av de myndigheter och sammanslutningar, som yttrat sig i ärendet, ansett mig böra förorda, att hovrätten förläggas till Sundsvall.

Den nya hovrätten synes till en början böra organiseras på en division. I samband härmed bör en division i Svea hovrätt indragas. Vid processreformens genomförande blir det nödvändigt att utbygga den nya hovrätten till att omfatta två avdelningar. De årliga kostnaderna för hovrätten för Nedre Norrland kunna förväntas bli i huvudsak desamma som för hovrätten för Övre Norrland.

Med fastställande av de närmare detaljerna i fråga om den nya hovrättens organisation synes kunna anstå till den riksdag, då stat för hovrätten bör antagas.

Då några för hovrätten lämpliga lokaler i Sundsvall icke stå till förfogande, måste en hovrättsbyggnad uppföras. Därvid synes det av Sundsvalls stad gjorda erbjudandet om en tomt för ifrågavarande byggnadsföretag ävensom visst bidrag till byggnadskostnaderna böra antagas, under förutsättning såvitt angår tomten att denna till storlek och läge befinnes tillfredsställande. Förhandlingar härom böra upptagas med representanter för staden.

För nästa budgetår ifrågasättes icke något anslag för inrättandet av hovrätten för Nedre Norrland. Då hovrätten emellertid synes böra träda i verksamhet så fort ske kan, är det av vikt att förberedande åtgärder för hovrättens inrättande snarast möjligt vidtagas.»

Utskottet har i särskilt utlåtande tillstyrkt det genom kungl. propositionen nr 118 framlagda förslaget om ändrad lydelse av 8 kap. 3 § rättegångsbalken i 1734 års lag, m. m. Enligt detta förslag skola under hovrätten för Nedre Norrland höra Västernorrlands och Jämtlands län. I likhet med såväl departementschefen som första särskilda utskottet vid 1942 års riksdag, vars utlåtande i ämnet av riksdagen godkänts, finner utskottet övervägande skäl tala för att den föreslagna hovrätten för Nedre Norrland förläggas till Sundsvall.

Utskottet.

Den nya hovrätten synes, såsom departementschefen uttalat, till en början böra organiseras på en division.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande proposition, nr 119, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 1 juni 1943.

På sammansatta stats- och första lagutskottets vägnar:

ERNST ERIKSSON.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från statsutskottet

första kammaren: herrar *Bernhard Nilsson, Gustaf Iwar Anderson* och *Åqvist*;

andra kammaren: herrar *Eriksson* i Stockholm och *Hansson* i Rubbestad samt fru *Alvén*;

från första lagutskottet

första kammaren: herrar *Schlyter, Gärde* och *Siljeström*;

andra kammaren: herrar *Lindqvist, Hedlund* i Östersund och *Ryberg*.